

KERESZTURY DEZSŐ

Nyárvégi délután

*Mint szélcsöndben ha megáll a vitorlás,
csak hőség van, alig mozdul a víz,
és mégis minden történik, mozog, más
alakot ölt, míg fordul izre íz,
ahogy szokott: elheverek kinyúlva,
kezem hús vízbe ér, az arcomon
verejték csordul: fekszem mint a hulla,
a zajtalan, időtlen ár sodor;
a lét bozsog: nyüzsgő, világnyi kaptár;
mint lépekben, gyűlik bennem a méz,
hogy sose legyen bennem a jó fogytán,
míg magányos sugalmam ép egész.*

Szorongó idill

*Lélegző fák gyökerébe szívódik
a nedv. Mi hajtja látni a napot?
Klorofillt szülve illan föl az égig,
átváltozott és nyomot sem hagyott.
Minden árad, kereng formát cserélve,
földmély sötétből páráll föl a fénybe.*

*Bagolyszemű bárányszerűk szállnak,
s a láthatáron, ha el nem enyész,
behajtják nyáját a törékeny nyárnak,
hírét küldi a kerengő egész,
mely minket is magábafojva forgat;
villan mi volt, ki tudja mi lesz holnap.*

*Lombok susogó sátora fődöz be,
legyez a lágy szél, avar-hús az árny,
száll az alkony sebeink bekötözve;*

*lepörgött egy nap, — ugyan mennyi vár?
Szenny, rongy a divat, megfutas, üvöltő
gajd: — hallgasd inkább, mit tanít az erdő.*

*Fatörzsek boltozattá tornyosulnak,
didergő mélybe törten hull a fény,
kilép, elhagyja tegnapiját a holnap;
maradna inkább, megriadt szegény;
kívánná: védje még a boltozat.
Mitől? Mi könnyen továbbhalad.*

*Kemény tanítás sajog át szivünkön
véletlenek sorsszülő vadonában:
ki fényt lopott nekünk, mindegyre eljön,
s fizet sasok-tépte, újuló májjal.
A dühös isten csattogtatja csőrét,
és jajgattatnak sebeink, a pőrék.*

Kertészmunka

*Időzített bomba az elmúlás,
belédrobbanhat bármely pillanatban,
nem kell lehajtott fáklya, sem kaszás,
kötél, golyó se, mely testedre csattan.*

*Kín nélkül nem lehetsz
áldozat, sem túlélő,
sem oszlop, sem kereszt,
csak tanú, jel, nehéz kő.
Elsikló éveid
nem tudod összegezni.
Eligazít a hit?
Magábanyel a Semmi?*

*Lágy s tüske emlék ne térítsen el,
ráncosra mart arcod ne fordítsd vissza.
Minek kérdezz, ha senki sem felel?
Csak jövőd, nem múltad patyolattiszta.*

*Visszanézve jó volna, ha
valami egybeállana,
és lenne értelmes egész:
kert, mező, bár csenevész,
mégse romhalmaz, temető,
de új jószágoknak legelő,
ház, pajta, szerszám, lőcs, kerék:*

*nem mintha romba
tervezték volna,
de megújított töredék.*

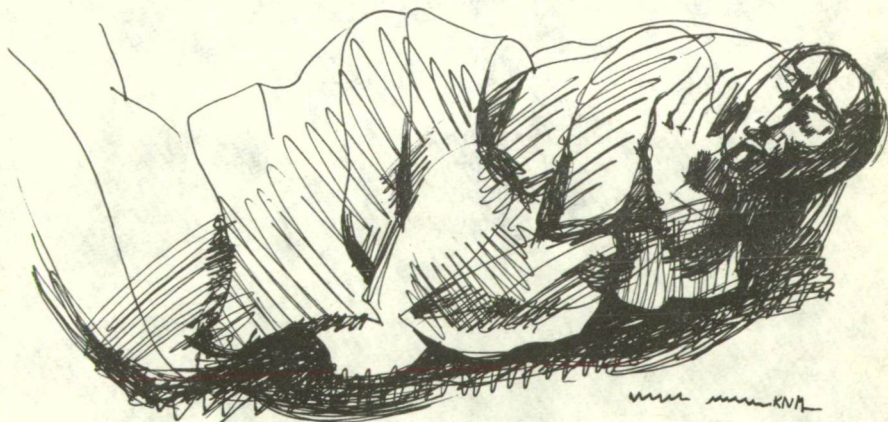
*Hű gond, jó csönd emlékét add tovább,
hogy tetteidbe vett sorsod emeljen,
hagyd eltépni életed fonalát,
kertész munkád éljen derék szívekben!*

Vígasztalás

*Mi kertedben elédbe tárul,
szolgáljon szótlán tanulságul:
nem veszett fejsze, nem veszett nyél
a kor, mibe beleszülettél:*

*föld színén és föld alatt
védekezve fojtogat
minden, kerülve vesztét,
hogy tenyészhessék.*

*Küzdő életek mámorában
keserédes vígasztalás van
annak, aki megérti,
ha nő, ha férfi.*

KOTSIS NAGY MARGIT RAJZA